Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 374/2012
28.02.2013. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Вере Пешић и Олге Ђуричић, чланова већа, са саветником суда Горданом Богдановић, као записничарем, одлучујући по захтеву Агенције за лиценцирање стечајних управника Републике Србије, Београд, Кнеза Михаила број 1-3, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 13 У. 7115/12 од 23.07.2012. године, са противном странком П.Ж. из Б., у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа одржаној дана 28.02.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се **ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом уважена је тужба П.Ж. и поништено решење Агенције за лиценцирање стечајних управника број IX-34-242/2012-10 од 06.04.2012. године, којим је П.Ж., стечајном управнику из Б., број лиценце 155-0500 изречена мера одузимања лиценце за обављање послова стечајног управника, због тога што је обављајући дужност стечајног управника починио тежу повреду дужности.

У захтеву за преиспитивање судске одлуке, поднетом због повреде материјалног права и правила поступка, подносилац истиче да су констатације Управног суда у образложењу побијане пресуде нетачне и противречне. Истиче да је у складу са чланом 3, 3а, 3б, 3в, 3г, 3д, 3ђ и 3е Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника, супервизор започео и окончао поступак испитивања рада стечајног управника по притужби заинтересованог лица и у извештају о извршном испитивању утврдио да постоје неправилности, па је поднео предлог за покретање дисциплинског поступка. Дисциплинско веће је спровело дисциплински поступак у складу са наведеним законским одредбама и чланом 14. Правилника о начину обављања стручног надзора над радом лиценцираних стечајних управника и уз сходну примену Закона о општем управном поступку и донело оспорено решење. Сматра да образложење оспореног решења има све елементе прописане чланом 199. став 2. Закона о

општем управном поступку, па је произвољна констатација у образложењу побијане пресуде да је "тужени прихватио извештај о извршеном испитивању нашавши да је приговор на исти неоснован и оценио наводе стечајног управника и донео оспорено решење". Указује да је дисциплинско веће Агенције поднесак стечајног управника од 04.04.2012. године, насловљен као "приговор", третирало као његово изјашњење на предлог за покретање дисциплинског поступка, у смислу члана 3д. став 3. Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника. По мишљењу подносиоца, побијана пресуда је заснована на нетачном закључку суда да у оспореном решењу нису прецизно наведени прописи којима се уређује стечај, с обзиром да је дисциплинско веће навело одредбе члана 18. став 3. и члана 110. Закона о стечајном поступку, као и Национални стандард број 5, које је стечајни управник повредио. Истиче да у оспореном решењу није наведен број Службеног гласника Републике Србије у коме је објављен Национални стандард број 5, али се то не може сматрати ни омашком у писању ни битном повредом правила поступка. Наглашава да је у одговору на тужбу посебно појашњено да је супервизор у извештају констатовао да је у питању Национални стандард број 5 ("Сл. гласник РС" 43/05), чије су одредбе и цитиране у оспореном решењу. Предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и укине или преиначи побијану пресуду тако што ће одбити тужбу као неосновану.

Противна странка није доставила одговор на захтев.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, Управни суд је уважио тужбу јер је нашао да су основани наводи тужбе да је оспорено решење донето уз повреду правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, с обзиром да тужени орган није дао разлоге који упућују на одлуку каква је дата у диспозитиву решења, нити се позвао на материјалне прописе којима се уређује стечај, а који су повређени поступањем тужиоца. Како је у образложењу оспореног решења уопштено наведено да се ради о кршењу одредби стечајних прописа, Управни суд је нашао да тај недостатак није могао да се отклони тиме што је у одговору на тужбу тужени орган прецизирао материјални пропис који је применио и при том дао разлоге за своју одлуку, јер одговор на тужбу није саставни део оспореног решења, чију законитост је суд испитивао у управном спору.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је ова пресуда донета без повреда правила поступка и уз правилну примену материјалног права на чињенично стање садржано у оспореном решењу.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да је побијана пресуда заснована на нетачном закључку Управног суда да у оспореном решењу нису прецизно означени прописи којима се уређује стечај, па је нашао да су неосновани. Ово стога што су у образложењу оспореног решења само цитирани чланови 18. став 3. и 110. Закона о стечајном поступку, али при том нису дати

конкретни разлози који упућују на њихову примену и самим тим на донету одлуку. Напротив, наведено је да је стечајни управник П.Ж. починио већи број неправилности, да се ради о врло грубом кршењу одредби стечајних прописа који директно доводе до оштећења стечајне масе. С обзиром на то, по налажењу Врховног касационог суда, правилно је Управни суд нашао да су у оспореном решењу изостали прописи којима се уређује стечај, а који су повређени поступањем стечајног управника.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаном пресудом није повређен закон на штету подносиоца, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 28.02.2013. године, Узп 374/2012

Записничар,
Гордана Богдановић,с.р.

Председник већа - судија
Снежана Живковић,с.р.